

"Voor niets gaat de zon op & valt de schemering in "

Voor niets gaat de zon op, valt de schemering in en treedt een bijstandsuitkering in werking

Karel van het Reve schrijft in "Achteraf" dat te land, ter zee en in de lucht er toch maar een menigte aan dingen voorradig is: planten, dieren, vissen en wolken. Het kan maar niet op!

Voor niets gaat de zon op, valt de schemering in en treedt een bijstandsuitkering in werking, daar heeft U weer gelijk in, want wie nog werkt in onze welstands cultuur of zich sowieso ergens voor inzet is hartstikke gek of heel beklagenswaar dig, zegt kultuuranarchist Fred van der Wal al jaren, die heel tevreden leeft van de opbrengst van zijn aandelen en de ruime wachtgeld uitkering zijner gade, die onlangs nog een douceurtje van meer dan ander halve ton kreeg en nog heel wat meer liggende gelden veilig op de bank heeft.

Hij voelt zich er dan ook als mens achter de beeldend kunstenaar prima bij!

Bovendien zijn al die eerder genoemde natuurverschijnselen ook nog allemaal gratis te bewonderen in full colour breed beeld.

Zo zei mij laatst nog een prediker van het Woord Op Zondag dat de wolkenlucht God's TV scherm is en als de Heire Heire TV had gewild dat ie dat dan zelf wel ingebouwd had in de mensen hun borstkas en toen moest ik toch zo ontzettend hartelijk lachen.

Wel moest ik toen het kerkgebouw snel verlaten en zag al twee griffermeerde broeders in zwarte pakken oprijzen en dreigend mijn kant uitkijken.

Dat duo was bij elkaar toch een 240 kilo zwaar.

Over couleur locale gesproken!

Het kan niet op.

Die wonderb're schepping; vraag maar aan kletskaus Hans doktorandus van S. en de verkeerd uitgepakte haarbal de kitschschilder Hank Duvelsjas, die tegenwoor dig steeds meer aan grootheidswaan schijnt te lijden en zichzelf vergelijkt met Mondriaan, Rothko en Karel Appel tegelijk. Hoe verzint een mens het altegader bij elkaar.

Karel van het Reve vergeet in zijn opsomming de mens als kroon van de schep ping , maar misschien valt dat te verklaren uit een door zijn kommunistiese ver leden gekleurde mensvisie. Wat niet weet, wat niet deert en de appel valt nooit ver van de perenboom.

De mens als inwisselbaar wegwerp artikel. De mens als metafoor voor de compu ter.

Nou, dan weten we wel hoe laat het is.

Net zo laat als gisteren om de zelfde tijd.

Gelijk heb ik toch zoals altijd; het merendeel der mensheid is slechts oninteres sante stoffering van het landschap, verloren moeite, hooguit maatschappelijk drijf – annex wrakhout en het gaat met het eeuwig door klotsen der getijden voort durend mee zoals de golven aan het naaktstrand ten zuiden van de blauwe homo tent te Zandvoort.

Mensen? Varkens zijn het, varkens blijven het. Zakken klotsend vel vol water, pis, etter en lijkensap, bij elkaar gebonden bij de navel.

Niets om over naar huis te schrijven! Het ergste nog vind ik navels die naar buiten stulpen zodat de navelkaas geen enkele kans krijgt om vegetatie aan te wakkeren. Als ik God was gaf ik voor het hele zootje nog geen dubbeltje!

Karel van het Reve bleef tot aan zijn dood een verstokte God loochenaar.

Jammer, maar helaas! Dat soort gaat allemaal gelijk door naar de hel.

De nu al lang overleden Amsterdamse schilderes Dora van der Veen (zuster van de gefussilleerde verzetsstrijder Gerrit van der Veen) die ik aanvankelijk een warm hart toe droeg in de sixties en seventies toen ik haar nog niet door had, vond overigens tijdens een gesprek met haar op Arti et Amicitiae aan het Rokin 112 te Amsterdam in de winter van 1975 de mens helemaal niet de kroon van de schepping en dat is andere koffie dan thee.

Ik ben het nog altijd eens met de beminnelijke ex-ouderling Klaas H., freelance junkie bestrijder in evangelies deeltijdverband en uitgeboerde veeboer in ruste te Elerveen met twee stevige jatten als

gietijzeren koekenpannen, die bevestigend antwoordde op mijn mening dat je beter met koeien dan met mensen te maken kunt hebben, want op elke liter die je eigen handig met je gretige tepelvaardige vingertjes uit een uier trekt-een kunst an sich, laten we wel wezen- zit een forse subsidie vanuit Brussel. Mag ik effe vangen?

Probeer dat lukratieve ezeltje-schijt-geld truukje maar eens bij je gepiercde naaste van de vrouwelijke kunne, die je wellicht in het geheim begeert des ochtends om tien uur in de kerk bank als de bleke, aan bloedarmoede lijdende dominee-zenuwe lijder M. te Heerenveen tijdens de obligate, oeverloze zondagspreek op BLO nivo in de Vrije Baptisten gemeente weer eens flink aan het door melken en emmeren is en voor de zoveelste keer in herhalingen of platitudes vervalt.

Je schiet er allemaal nog geen dubbeltje mee op om daar de verloren tijd door te brengen.

Een verstandig mens gaat net als Berend Botje schouder ophalend weg en keert nooit weer om, want hoe wil onze Fred van der Wal zich op stellen?

Hij wil als mensch achter de kunstenaar niet meer zijn dan zand dat door de ving ers heen glipt en verlangt van de ander niets meer dan te zijn als de verbleekte zwijgende muurbloemen van het behang!

De kleur aannemen van de gebroken wit gestuukte muur is alles wat hij wil in fijngristelijke gezelschappen en niets minder!

© april 2015, fredvanderwal, BasicPublishing.nl